

Arrest

nr. 71 013 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 22 november 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 juli 2011, verstuurd op 8 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Jaffna. Van etnische origine bent u een Tamil. U bent heden 16 jaar oud en aldus nog minderjarig. U bent tot de zevende klas naar school gegaan aan het Elayathambi Hindu College te Oodumadam. Uw vader werkte als metselaar

en uw moeder was huisvrouw. U hebt twee oudere broers. Uw oudste broer A. werkte als automonteur. Op 27 maart 2007 werd uw broer A. door het 'SLA' (Sri Lanka Army) thuis meegenomen op verdenking van betrokkenheid bij de 'LTTE' (Liberation Tigers of Tamil Eelam). De militairen troffen wapens aan in de tuin van uw ouderlijke woning, die er verstopt waren door uw broer. Er is geen nieuws meer vernomen van uw broer sindsdien. Uw ouders meldten de verdwijning van uw broer bij een mensenrechtenorganisatie in Jaffna. Uit schrik eveneens verdacht te worden van 'LTTE'-steun, vermeden de burens en klasgenoten elk contact met uw gezin. Uw vader werd thuis door de militairen in elkaar geslagen en zijn been raakte hierbij gekwetst. Een maand later verlieten uw ouders samen met u en uw broer Jaffna. Via Point Pedro en Manalkadu gingen jullie naar de Vanni provincie waar u tijdelijk verbleef in een ontheemdenkamp te Ramanathapuram en andere dorpen. U trok verder naar Kilinochchi waar u opnieuw vijf à zes maanden in een ontheemdenkamp verbleef. Dan kregen jullie onderdak in het Nelukkulam ontheemdenkamp in Vavuniya, waar u in totaal zes à zeven maanden verbleef. Omdat uw vader bleef kampen met klachten aan zijn been nadat militairen hem afranselden, kreeg hij de toelating om naar het ziekenhuis te Vavuniya te worden overgebracht. Ook uw moeder, u en uw broer werden toegelaten mee te gaan met uw vader. Een week later werden u en uw broer uit het ziekenhuis gesmokkeld nadat jullie er afscheid namen van jullie ouders. U verbleef samen met uw broer een maand in Kotahena te Colombo, alvorens het land te verlaten in september 2008. Samen met een smokkelaar reisden jullie naar Maleisië, waar u tot 21 november 2010 verbleef. Uw oom A., een jongere broer van uw vader, verblijft ergens in het buitenland en bekostigde de reis van uw broer en u naar België. U vroeg hier asiel aan op 22 november 2011. U legde geen identiteits- of andere documenten neer op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS)."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst stelt het CGVS vast dat u en uw broer aangaande enkele cruciale elementen in uw vluchtmotieven geen eenduidige verklaringen aflegden, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Nadat het CGVS deze tegenstrijdige elementen in uw asielrelaas aankaartte weigerde u de ware toedracht van uw vluchtredenen kenbaar te maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Nochtans kan verwacht worden dat u van bij aanvang van uw asielprocedure spontaan de waarheid vertelt (zie 'UNHCR Handbook on Refugee Status Determination', Geneva, January 1992, p.48). Uw jeugdige leeftijd kan evenmin als voldoende verschoningsgrond gelden voor de waargenomen tegenstrijdige feiten. Immers kan er verwacht worden dat een zestienjarige met normale cognitieve vaardigheden spontaan een waarheidsgetrouwe schets kan geven van zijn of haar vluchtredenen. Zo stelde u een laatste keer uw ouders te hebben gezien op 16 augustus 2008 in een ziekenhuis te Vavuniya waar u samen met uw broer en uw ouders werd heengebracht door het SLA en aldaar een week verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 18, 23 en 24). Uw broer echter beweerde in het vluchtelingenkamp een laatste keer uw ouders te hebben gezien, waarna u en uw broer in de maand juni 2008 gescheiden van uw ouders naar Colombo werden gebracht (zie gehoorverslag Sanjivan p. 4-6). Aangezien u en uw broer niet in staat zijn coherente verklaringen af te leggen aangaande het precieze moment en de precieze plaats en omstandigheden waarin jullie een dergelijk emotioneel gebeuren als het afscheid nemen van jullie eigen ouders ervoeren ten gevolge van een ernstig conflict in uw geboorteland, rijzen er ernstige bedenkingen bij uw vermeende onwetendheid over de exacte huidige verblijfplaats van uw ouders. Zowel u als uw broer beweren na het laatste afscheid in Sri Lanka midden 2008 geen contact, rechtstreeks of onrechtstreeks, meer te hebben gehad met uw ouders en aldus drie jaar na dit afscheid nog steeds niet te weten waar uw ouders momenteel verblijven. De vraag dringt zich eveneens op waarom een contact met uw oom A., de jongere broer van uw vader, die zich zoals jullie beiden evenwel eenduidig verklaren ergens in het buitenland bevindt, niet mogelijk zou zijn, temeer zoals jullie opnieuw eenduidig verklaren het deze oom is die alle reiskosten hierheen voor u en uw broer betaalde (CGVS gehoorverslag p. 4). Wat er ook van zij, u en uw broer legden overige tegenstrijdige verklaringen af inzake de ontheemdenkampen waar jullie zouden hebben verbleven alvorens het land te hebben verlaten. U stelde zes à zeven maanden in het IDP kamp Nelukkulam te Vavuniya te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 tot 12), voor u samen met uw ouders en uw broer naar het ziekenhuis werd overgebracht van waaruit u naar Colombo ging. Uw broer echter verklaarde in het Nedunkulam ontheemdenkamp te hebben verbleven tijdens de maand juni voor uw vertrek naar Colombo (zie gehoorverslag S., p. 5 en 6). In deze context is het tevens bevreemdend te noemen dat u allerminst een doorleefde omschrijving kon geven van uw verblijf in dit kamp. U bleek het tentnummer of bloknummer niet te kennen. Evenmin wist u de namen van de families die in de tenten rondom deze van jullie

verbleven. Dat u zich diende te wassen in het zoute water van de zee tijdens uw verblijf, is wel erg merkwaardig te noemen gezien Vavuniya zich in het Sri Lankaanse binnenland en niet aan de kust bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Eveneens, dat de Sri Lankaanse autoriteiten pas vlak na uw vertrek uit het kamp begonnen waren met het uitreiken van verblijfskaarten of 'Relief and Recovery Assistance Cards' waardoor jullie niet in het bezit werden gesteld van dergelijk document (zie gehoorverslag CGVS p. 12), is gezien uw reeds langdurige verblijf in het kamp, met name een zestal maanden zoals u verklaarde, weinig geloofwaardig te noemen. Verder kon u het Nelukkulam kamp niet situeren in Vavuniya en kende u geen andere namen van ontheemdenkampen in Vavuniya. Vervolgens stelde het CGVS vast dat u en uw broer inzake de eigenlijke kern van uw directe vluchtaanleiding uit Sri Lanka, met name de arrestatie van uw broer A. door het 'SLA', al evenmin eensluidend bleken te zijn. Immers stelde u met eigen ogen te hebben gezien hoe de militairen een boodschappentas gevuld met wapens opgroeven uit uw tuin, waarna uw broer A. door hen werd meegenomen (zie CGVS, p. 21). Uw broer echter beweerde uitdrukkelijk dat uw ouders, u en hijzelf gedwongen waren binnenshuis te blijven terwijl deze opgraving plaatsvond (zie gehoorverslag S., p. 10). Omdat jullie binnen moesten blijven konden jullie niet zien wat er was opgegraven. Voorts dient te worden aangestipt dat het eveneens merkwaardig te noemen is dat u niet op de hoogte bleek te zijn van de afloop van het conflict in uw geboorteland tussen de LTTE' en de Sri Lankaanse overheid, temeer u net ten gevolge van dit conflict niet alleen uw land van herkomst maar zelfs uw moeder en vader diende achter te laten zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Evenmin wist u wat er met de 'LTTE'-leider Prabhakaran gebeurde. In het licht van bovenstaande observaties kan er dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en kan u bijgevolg de status van vluchteling niet worden toegekend. Verwijzend naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka kan in uw vluchtmotieven geen directe vrees voor vervolging worden waargenomen. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010), toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de 'LTTE'. De situatie is sindsdien verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal 'IDP's' die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met 'LTTE' in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Hoewel u beweert familie te zijn van een persoon die beschuldigd werd van connecties met de 'LTTE', kon u dit niet aannemelijk maken gezien de hierboven uiteengezette tegenstrijdige elementen vastgesteld tussen uw verklaringen op het CGVS en deze van uw broer. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van de bestaande verdachtmakingen jegens uw familie wegens betrokkenheid bij de 'LTTE' en de overige moeilijkheden waarmee uw familie kampte, noch door middel van documenten noch door geloofwaardige verklaringen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte waren u noch uw meerderjarige broer in het bezit van enig identiteits- en/of reisdocument, waardoor u het CGVS niet in staat stelde deze na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in elke individuele asielaanvraag."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij op het ogenblik van de feiten maar twaalf jaar oud was en haar broer maar veertien. Zij stelt dat het evident is dat een zestienjarige zich vier jaar na de feiten niet meer exact herinnert wat er is gebeurd. Zij stelt dat het perfect mogelijk is dat zij er niet bij was toen de wapens werden opgegraven maar dat zij zich dit meent te herinneren alsof zij er bij was omdat er in het gezin vaak over werd gesproken. Zij stelt ook dat het mogelijk is dat zij het onderscheid niet heeft kunnen maken tussen de verschillende kampen waar ze hebben verbleven omdat aan het tijdsbesef van een dertienjarige geen waarde kan worden gehecht. Gezien haar zeer jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten is het ook mogelijk dat zij het tentnummer en het bloknummer niet meer kende en dat zij zich vergiste over waar zij zich moest wassen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over wezenlijke elementen in hun asielrelaas. Het feit dat verzoekster en haar broer op het ogenblik van de feiten maar veertien en twaalf jaar oud waren, volstaat niet als verklaring. Ook op die leeftijd mag immers worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen kunnen afleggen over wezenlijke gebeurtenissen in hun leven, zoals het afscheid van hun ouders, de aanhouding van hun broer door het leger of het verblijf in ontheemdenkampen. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zich zou hebben vergist over het feit of zij in een ontheemdenkamp dan wel in het ziekenhuis afscheid zou hebben genomen van haar ouders. Het afscheid nemen van de ouders in het kader van een vertrek voor lange tijd naar het buitenland is immers een zodanig ingrijpende gebeurtenis dat mag verwacht worden dat over de plaats, moment en omstandigheden van dit afscheid coherente verklaringen worden afgelegd. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster zich zou hebben vergist over het feit of zij al dan niet aanwezig zou zijn geweest bij de opgraving van de wapens door het leger. Tenslotte kan worden vastgesteld dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoekster geen begin van bewijs neerlegt omtrent haar identiteit of nationaliteit en zij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent haar reisweg en toont derhalve niet aan wanneer zij haar land verlaten heeft en evenmin wanneer zij in België is aangekomen. Zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Sri Lanka via Maleisië en een ander onbekend land naar een onbekend land in Europa. Zij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa zij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De door verzoekster bijgebrachte documenten van UNHCR (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Note on the burden of proof in Refugee Claims, UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers of from Sri Lanka*) doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing over de algemene toestand in Sri Lanka. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER